

ALAPKŐ

A Monori Evangélikus Egyházközség lapja

2009/2. szám

Móra László

Karácsonyi csengő

Csingilingi, cseng a csengő,
Száll a szánkó, mint a felhő,
Csaknem elszakad a gyeplő,
Csingilingi, cseng a csengő.

Égi szánkót hajt az angyal.
És mire az estihajnal
Megjön a szép fenyőgallyal,
Cseng a csengő, jó az angyal.

Itt a Jézus angyalkája,
Égben termett csodafája,
S mindent, mindent aggat rája
A kis Jézus angyalkája.

Arany diót, arany csengőt,
Ezüst lepkét, ringót rengőt,
Amilyen még földön nem nőtt,
S csilingelő arany csengőt.

Kérünk Jézus angyalkája,
Ahol sok a koldus, árva,
Hol jóságod legtöbb várja,
Ott pihenj meg legtovábbra.

Hozz örömet, békességet,
A szíveknek melegséget,
Karácsonyi szép meséket,
S az Istennek dicsőséget.

**Felülről áldott,
Jézus Krisztusra figyelő,
békés, boldog, szeretettel
teli ünnepeket kívánunk
mindenkinek!**

A tartalomból

Hetven éve beszédes monori kövek (2-3. oldal) * „Uram, áldalak ezért az alkalmért!” (4-5. oldal) * Mi a karácsony értelme? (6-7. oldal) * Az angyal hozta karácsonyfa története (8. oldal) * Kötelességből öröm! (9. oldal) * Ilyen volt – ilyen lett! (10. oldal) * Számvetés (11. oldal)

Hetven éve beszédes monori kövek

Hálaadó istentiszteletre hívogattak június 14-e napsütéses vasárnap délelőttjén a monori evangélikus templom harangjai. A *Sándy Gyula* tervei alapján a wittenbergi vártemplom mintájára készült templomot hetven évvel ezelőtt, 1939. június 18-án szentelte fel *Raffay Sándor* püspök – erre emlékezett a gyülekezet.

A hálaadásra készülő ünneplő gyülekezet

A jeles nap eseményeit és a templom építésének történetét *Detre Lajos* templomépítő lelkész visszaemlékezésének felolvasásával *Malik Péter Károly* teológushallgató elevenítette fel. Felidéződött, hogy az épület megannyi „köve” – a harangok, a keresztelőkút, az oltár, a szószék és így tovább – mind-mind jószívű emberek adományai és ajándékai voltak. Az egykori mecénások némelyikét – így például *Pál Sándort* és nejét, *Seres Esztert*, *Borbély Sándort* és hitvesét, *Brachna Máriát* vagy éppen *Dukovits Ferencet* és *Sztudovicska Ilonát* – név szerint is ismeri a gyülekezet, másokról csak a hátrahagyott „kövek” mesélnek.

A szószéken *Fabiny Tamás*

Az oltártérben *Selmeczi Lajos Péter*, *Fabiny Tamás* és *Krámer György*

1Pt 2,4–5 alapján tartott ünnepi prédikációjában dr. *Fabiny Tamás*, az Északi Egyházkerület püspöke – kinek a liturgia szolgálatában *Krámer György*, a Dél-Pest Megyei Egyházmege esperese és *Selmeczi Lajos Péter* helyi lelkész segédkezett – arról a templomról beszélt, amely nem élettelen kövekből, hanem emberi szívekből-lelkekből épül fel, méghozzá arra az alapra, amelyet Jézus Krisztus jelent (vö. 1Kor 3,11).

Jobbra Mangasi Sihombing, mögötte *Kákay István*

A gyülekezet korábbi lelkipásztorai közül hárman jöttek el ünnepelni. Dr. *Muntag Andorné Bartucz Judit*, *Selmeczi Lajos* – a jelenlegi lelkész édesapja – és *Cselovszky Ferenc* a díszközgyűlésen idézték fel monori emlékeiket – csakúgy, mint *Kákay István* országos irodaigazgató, akinek nagyapja, *Kuthy Dezső* egykor ugyancsak Monoron szolgált.

A „születésnapon” – a legtávolabbról érkezett vendégek egyikeként – köszöntést mondott *H. E. Mangasi Sihombing*, Indonézia hazánkban (valamint Horvátországban, Bosznia-Hercegovinában és Macedóniában) akkreditált nagykövete is, aki – Ábrahám történetéből kiindulva – azzal a kérdéssel „szembesítette” a jelenlévőket, hogy tudják-e – ki-ki egyenként – azt felelni az Úr kérdésére: „Igen, oda megyek, ahova te küldesz.”

Bruce Kuenzel az általa pásztorolt Los Alamos-i (Új-Mexikó, USA) Betlehem gyülekezet üdvözlését tolmácsolta. Feleségével, *Cynthiával* többek között egy úrvacsorakészletet, valamint – a gyülekezeti ház felújítását támoga-

tandó – közösségük több mint kétezer dolláros adományát adták át, és megerősítették: bármikor szívesen vendégül látják monori testvéreiket.

A templom élettelen köveiről a gyülekezet *Alapkö* című újságjának ünnepi különszáma is megemlékezett, háláéneket pedig a kórus „élő kövei” zengtek.

G. B.

(Forrás: *Evangelikus Élet*,

74. évfolyam, 25. szám., 2009. június 21., 4. o.)

Ha valakihez nem jutott el az *Alapkö* különszáma, de szívesen belelapozna, kérjük, vegye fel velünk a kapcsolatot. – A szerk.

Felcsúti gyerektábor

Idén nyáron is volt gyerektábor! Június 22. és 26. között Felcsúton több mint huszonöt – kicsik és nagyobbak együtt – töltöttünk el néhány napot, hogy közösen hallgathassuk Isten igéjét és tanítását, és együtt énekelhessünk, játszhatunk.

A délutáni áhítatokat a *Máté evangéliuma* tizenharmadik részében található példázatok (*A magvető; A búza és a konkoly; A mustár-mag és a kovász; Az igazgyöngy és a háló*) alapján tartotta Lajos bá. A témákhoz kapcsolódóan kézműves-foglalkozások is voltak. Az esti áhítatok az *Útmutató* kijelölt igéiről szóltak.

A szálláshoz tartozó hatalmas terület rengeteg játékra adott lehetőséget; számháborúztunk, fociztunk, sorsversenyeztünk. A házigazdánk egy nagyon kedves ember volt, aki elvitt minket traktorozni, agyagozási lehetőséget biztosított, és azt is megmutatta nekünk, hogyan készítik a vályogtéglát. (Ezt utána ki is próbálhattuk.)

Amerikai vendégeink is voltak: *Bruce Kuenzel*, a Los Alamos-i Betlehem gyülekezet pásztorja és felesége, *Cynthia* (felső képünkön).

A táborban eltöltött pár nap alatt sok minden történt velünk, rengeteg szép és izgalmas emlékekkel térhettünk haza. De ami a legfontosabb: Isten szeretetét és védelmét érezhettük magunkon!

Vitális Nóra

Őszi társas beszélgetés

értékeket kutassuk, és találjuk meg a közös kapcsolódási pontokat.

És mindezt magunkkal szemben is alkalmazzuk, hogy rájöhhessünk arra, milyen titkos csomaggal születünk, vagyis hogy Istennek milyen terve van az életünkkel!

Vitális Nóra

„Uram, áldalak ezért az alkalomért!”

Őszi beszélgetés – szubjektíven

...rohantam az ebédfőzéssel, közben takarítottam és a mosógép ásító száját is megettettem a roskadozó ruhahegyek egy részével... Az asztalon félig nyitott tankönyv várt rám a jogi, közigazgatási és államháztartási ismertekkel... Még letöröltem a port, és a tusolás sem maradhatott el... Loholtam a „kastélykertbe”, a szüreti mulatságra... A lángos és görhöny olajfelhős illatának emlékével ültem be az autóba, és 110-es pulzussal huppantam le a templompadra... Néhány perc várakozás, milliányi gondolat: a konzira a fele tételt még nem vágtam be; az autisztikus tüneteket produkáló *Barnácska* beszoktatása a huszonhat fős csoportomba nem szimpla ügy; aput nem hívtam még fel; az ikreink valószínűleg az esti tábortűzet is meg fogják nézni a „kastélykertben” (jaj, csak ne álljanak közel, nagyon magas lesz a máglya!); és a keresztlányom iskolaérettségi vizsgálatát sem értékeltem még ki; remélem, a férjem nem felejt el összerakni, amit kértem, mire innen hazaérek; és még hajnalig zenélek, engem várnak, hogy vigyem a jókedvet, ötvenéves lesz két házigazda is...

„Uram! Te látod fentről, merre kanyarog az utam, add, hogy a végén Hozzád érkezhessenek!”

Nem volt időm tovább gondolkodni. *Levente Péter* nemes egyszerűséggel besétált, és éppen egy kedves család egyik tagját szólította szíven bevezetésképpen. Kérdése igen egyszerű volt: „Házasok vagytok, és egy háztető alatt is éltek?”... In medias res, a dolgok közepébe vágva... Épp őt kérdezte, akinél minden kerek. A szó legnemesebb értelmében. Szép család. Összetartó, rendszeresen templomba járó, és én már oly rég szerettem volna megköszönni neki, hogy a Gondviselés mellé sodort, mellé, aki nemcsak a kezem és a lelkem simogatja és vezeti a munkám során, de a hitem is erősíti a mindennapokban...

Egy percig megállni a pillanatokban, az imában... mert minden lehet ima, ha tiszta, szerető szívvel a jelen pillanatra figyelünk, és észre vesszük a pillanat varázsát. Ezt el kell mondanunk, el kell tudni mondanunk... akkor is, ha csak csendben, ha csak magunknak, ha csak az oltár előtt némán, és akkor is, ha hangosan, szemtől-szembe annak, akinek mindez szól...

Csak mindig rohanok,

Csak mindig nem alkalmas az idő,

Csak mindig máshoz szólok előbb,

Csak mindig mást csinállok,
Csak mindig kishitű vagyok,
Csak mindig azt hiszem, kevés, amit mondhatok,
Csak mindig halogatom.

Csak hallgattam Levente Pétert és Döbrentey Ildikót,
Csak hallgattam közben csendben a szívem,
Csak végig suhant csepp gondolatcsepp, melyet a té-
ma csepegtetett.

Csak ültem és néztem a keresztelőkútnál a két embert,
Csak csendben ültem és figyeltem.

A pulzusszámom lecsökkent, a lélegzetem lelassult, az ar-
com kisimult, a lelkem kissé fodortalanabb lett...

„Áldalak Uram, hogy ott lehettem ezen az alkalmon,
és kinyitottad a fülem a hallásra, a lelkem a tetre. Add,
hogy meg tudjam köszönni, amit meg kell, és meg tudjam
őrizni, amit őriznem kell. Ámen.”

O. K. Krisztina

Adventi „hangol(ód)ás”

Idén – szakítva a korábbi gyakorlattal – nem egyhetes so-
rozatot tartottunk az adventi időszakban, hanem minden
héten volt egy-egy este, amikor hét közben is lehetőséget
kaptunk arra, hogy megálljunk a rohanásban, és mind-
egyik gyertya üzenetével foglalkozhassunk egy kicsit.

Az alkalmakon – „Az Ige testté lett...” címmel – János
evangéliumának első fejezetét jártuk körbe. A vendég-
igehirdetők az egyházmegye területéről érkeztek. Decem-
ber 1-jén Péter Zoltán ceglédi lelkész, december 8-án Kalit
Eszter, a hatodévét a pilisi gyülekezetben töltő teológus-
hallgató, december 15-én Németh Mihály maglódi lelkész,
december 22-én pedig Török Anett, a nyáregyházi egyház-
község gyülekezeti munkatársa szolgált közöttünk. Külön
öröm volt, hogy Kalit Esztert elkísérte német barátja, Ben-
jamin Braitmaier is a Stuttgart melletti Ehningenből, aki
ösztöndíjas a budapesti teológián.

S. L. P.

A Monori Evangélikus Kultúráért Alapítvány, a monori
egyházak, a Kruchió Design, a Vigadó Nonprofit Kft. és
Monor város önkormányzata együtt szervezett adventi
ünnepi sorozatot. Ennek keretében az evangélikus temp-
lom előtti Luther téren advent négy vasárnapján közös
gyertyagyújtásra várták az érdeklődőket. A koszorú mel-
letti rövid elcsendesedést a gyülekezetek kórusainak szol-
gálata tette még bensőségesebbé. (A jobb felső képen az
evangélikus énekkar látható – a szerk.)

ÁLDOTT

Karácsonyi áldás

Adja meg neked a kegyelmes Isten,
hogy teljes szívvel hidd:

Ő egy gyermekben jött közel hozzád,
s te is közel lehetsz hozzá mindig
gyermeklelkű egyszerűségben,
tisztá, szép örömeiben,
hűséget próbáló kötődésben
bizalomból formálódó közösségben,
közel lehetsz hozzá
szenvedések, próbák óráján,
amikor tanulgatod a csöndet,
jóságból sarjadó mosolyokban
s az emberséges szeretetben.

Végtelen szeretetéből
tekintsen ma rád a magas égből,
tekintse rád emberek arcából –
és ajándékozzon meg az igazi
Ünneppel.

(Részlet Varga Gyöngyi Áldáskönyvéből.
Luther Kiadó, Budapest, 2009.)

Mi a karácsony

Az, hogy a hatalmas, láthatatlan teremtő Isten emberi alakban megjelenik a saját, teremtett világában, a saját képére és hasonlatosságára teremtett emberek társaságában. S ennek a megjelenésnek az egyetlen és hangsúlyos oka a tökéletesen önzetlen szeretet, sőt az alázat, amiképpen a mindenható Isten emberi formát vett magára, és mindenben hasonlóvá lett hozzánk. Hasonlóvá lett hozzánk elesettségünkben, kiszolgáltatottságunkban, magányunkban, meg nem értettségünkben – vagyis mindenben az, aki az egész világot egy szavával teremtette. A karácsony értelme, hogy Isten közénk jött, hozva szeretetét.

Ennek a sápadt visszfénye, hogy – általában Isten nélkül – az ember is a szeretetről motyog valamit, s mindezt az ajándékozás lázas görcsbe mervíti. Szinte ideges feszültséggel vívódik azon, hogy családtagjai, szerettei közül kinek mit is vásároljon karácsonyra, a szeretet ünnepére. Igaz, hogy a karácsony nem a szeretet ünnepe, de az ember makacsul hajtogatja, hogy az, s pénzével kísérletet tesz arra, hogy a szeretetét csökevényesen kifejezze. Csakhogy amikor az ügy az eredeti gyökerétől elszakad, akkor kiüresedik, megfonnyad, formátlanná válik, csak görcsös pénztárcaakarás lesz belőle. Nem is sikerül valami jól, legfeljebb az összeg nagysága adhat némi futó megnyugvást.

Márpedig ha a karácsonyban nem látjuk a tiszta, eredeti bibliai tartalmat, ha nem ismerjük, nem fogjuk fel az eredeti történet részleteit és egészét, súlyát és fényét, akkor elszakadtunk a gyökértől, az első, az eredeti forrástól. Olyan lesz az ünneplésünk, mint annak a szép virágnak a sorsa, amelyiket leszakítottak a gyökeréről, és bár vázába és vízbe került, mégis csekély lesz az élettartalma. A gyökerétől leszakított virág hamar elfonnyad, elpusztul, s ha ráadásul a háziasszony még rendetlen is, a vázában a vízzel együtt bűzhödik meg az egész. Így képes a kiüresített, igazi tartalmától elszakított ünneplés megromlani, ízetlenné válni.

A karácsony értelme, hogy a láthatatlan, hatalmas, teremtő Isten kilép az ember által felfoghatatlan valóságából, és belép az ember földi valóságába, hogy láthatóvá, érthetővé, felfoghatóvá tegye magát – sőt megfoghatóvá. Hiszen a másik nagy üdvtörténeti ünnep – a nagyhét, a feltámadás ünnepével – éppen a megfoghatóságról és a megfeszíthetőségről beszél nekünk. A karácsony értelme az inkarnáció: az Ige testté lett, Isten közénk jött látható, hallható alakban. S közénk jövele után így nevezzük: Jézus Krisztus! Mit is jelent ez? Azt, hogy Jézus a Messiás (héberül), a Krisztus (görögül), a Felkent (magyarul), azaz a Megváltás feladatára kiválasztott Isten egyszülött Fia, vagyis maga Isten. A karácsony értelme, hogy Isten közénk jött, s a mennyei világosságot hozta el nekünk, az üdvösség fényét, a mennyország szikrázó szépségét, és nekünk ezt szabad látnunk még földhözragadt helyzetünkben is. S ez szebb, sokkal szebb, mint éjjel a sötét égen csillogó messzi csillagok. Sokkal szebb, mert az éjszakai égbolt csilla-

ÜNNEPET!

„Igazi lelkünket, akárcsak az ünneplő ruhákat gondosan őrizzük meg, hogy tiszta legyen majd az ünnepekre.”

(József Attila)

értelme?

gai csak az elérhetetlennek látszó végtelen messzeségben csillognak, de karácsonykor az Isten világossága, a világ világossága a mi szívünkbe, életünkbe ragyoghat bele.

A karácsony értelme, hogy Istentől eljött hozzánk a fény, az Istentől, hogy létünk mulandó és halálos sötétjébe beleragyogjon. S ebben a fényben megfürödve emelkedik fel a lelkünk, tisztul és békül az életünk, és lesz része egészségben, békében, örömben, harmóniában. A karácsony értelme Isten hozzánk való érkezése. Nem pusztán kirándult az unatkozó Isten, hanem közénk jött, és valami nagyon nagy ajándékot hozott nekünk: az életet!

A karácsony értelme az élet, az üdvösségre meghívott emberi élet! A bibliai elbeszélés nem egy objektív, semleges, tényyszerű történet csupán – bár természetesen az is. Valamikor ez így történt: amikor Betlehemben megszületett a Megváltó, eljöttek őt köszönteni a napkeleti tudós bölcsek és az együgyű pásztorok, s álmélkodtak szívükben. Érdekes megfigyelni, hogy a tudós napkeleti bölcsek, a csillagok világának kitérő ismerői saját értelmes tudományukkal ismerték fel a Megváltó megszületésének helyét, időpontját, a tudatlan pásztoroknak pedig angyalok jelentették ki a Messiás születésének tényét. A tudósok feladata az volt, hogy fejték meg, hogy mikor született a Megváltó, és találják meg, hogy hol született. Értelmes és szívós erőfeszítésüknek köszönhetően megtalálták Őt. A pásztorok csak kinn tanyáztak a mezőn, s hirtelen, váratlanul mennyei, angyali kijelentést kaptak a Messiás megszületésének eseményéről. Mind a tudósok, mind a pásztorok felkeresték az Úr Jézust, és kifejezték hódolatukat, mert megértették a karácsony értelmét.

A karácsony értelme, hogy Isten jött közénk emberi alakban. A földre hozta a menny csodáját, a szívekbe békét, örömet, szeretetet, világosságot hozott – mindazt, amitől fényesebbé, szebbé lehet az emberi élet. Boldog lesz, aki ezt felfedezi, de a kesergő szürkeségben, a „meló” és a „gürcölés” unalmában, a hétköznapi csaták sebző valóságában marad az, aki mindezt kizárja az életéből. A karácsony értelme Isten felénk forduló és hozzánk érkező szíve. Rettenetes és végzetes hiba lenne ezt nem felismerni, és a hatalmas csoda mellett közömbösen baktani tovább a sötét halál felé.

A karácsony értelme: Isten érkezik hozzád, de úgy, hogy képes légy szívedbe fogadni megváltó szeretetét. Életed megújul, megfrissül, megtisztul, megszépül, és célja lesz, örök célja... Ez a karácsony értelme.

Ribár János

(Forrás: *Evangelikus Élet*, 67. évfolyam, 51–52. szám, 2002. december 22., 9. o.)

A szerző orosházi lelkész, a Nyugat-Békési Evangélikus Egyházmegye esperese. 1974–75-ben segédlelkészként szolgált Monoron.

József Attila: Betlehemi királyok

Adjonisten, Jézusunk, Jézusunk!
Három király mi vagyunk.
Lángos csillag állt felettünk,
gyalog jöttünk, mert siettünk,
kis juhocska mondta - biztos
itt lakik a Jézus Krisztus.
Menyhárt király a nevem.
Segíts, édes Istenem!

Istenfia, jónapot, jónapot!
Nem vagyunk mi vén papok.
úgy hallottuk, megszületél,
szegények királya lettél.
Benéztünk hát kicsit hozzád,
Üdvösségünk, égi ország!
Gáspár volnék, afféle
földi király személye.

Adjonisten, Megváltó, Megváltó!
Jöttünk meleg országból.
Főtt kolbászunk mind elfogyott,
fényes csizmánk is megrogyott,
hoztunk aranyat hat marékkal,
tömjént egész vassfazékkal.
Én vagyok a Boldizsár,
aki szerencseny király.

Irul-pirul Mária, Mária,
boldogságos kis mama.
Hulló könnye záporán át
alig látja Jézuskáját.
A sok pásztor mind muzsikál.
Meg is kéne szoptatni már.
Kedves három királyok,
jóéjszakát kívánok!

Az angyal hozta karácsonyfa története

Ez a karácsony oly régen volt, hogy talán el sem hiszitek nekem, hogy akkortájt a jó gyerekeknek még az angyalok hozták a karácsonyfát. Tudom, ez eléggé hihetetlenül hangzik, pedig igaz. Legalábbis én meg vagyok róla győződve – mind a mai napig.

Abban az évben már jóval karácsony előtt elkezdtem vizsgálgatni magam, hogy vajon elég jó gyerek voltam-e. Édesapám ugyanis azt mondta, hogy Jézus születésnapjára méltóképpen kell készülni: nemcsak külsődleges dolgokkal, hanem belülről is teljesen „ünneplőbe kell öltöztetni szívünket, lelkünket”.

Nekem ez kicsit bonyolultnak tűnt;

nem voltam teljesen biztos benne, hogy abban az évben mindig jó voltam-e. Pontosabban tudtam: egyszer biztosan nem voltam az. És mi van akkor – nyugtalanodtam –, ha Isten, aki megbocsátja a bűneinket, nekem mégsem bocsátott meg, és nem engedi hozzám az angyalokat...

Nem érttem, hogy ha száz üveg és köcsög van egy kamrában, hogyan lehet észrevenni azt, hogy egy hiányzik, és hogy egyáltalán annyi sok dolog közül miért pont az a lekvárosüveg hiányozna is bárkinek, de legfőképpen Istennek...

Nagyon haragudtam magamra, hogy amúgy alig eszem valamit, amikor ott van előttem – de ha meg nincs, akkor torkosságra vetemedem. Jó, persze el is mondhatam volna a szüleimnek, hogy mi történt, de akkor csak azon járt az eszem, hová is tüntethetném el azt a szörnyű bűnjelet. Végre megtaláltam a megfelelő helyet: az eltörött üveget elástam az orgonabokrok tövéhez.

Egy darabig jól megvoltam, de aztán, ahogy közeledett a karácsony, egyre jobban nyugtalanított, hogy mennyire tudom majd megtisztítani magam a bűneimtől. Gyorsan elkezdtem egyre több „jócselekedetet” véghezvinni. Senki sem értette, mitől táltosodtam meg annyira: minden alkalommal megkérdeztem a szüleimet, miben segíthetek nekik; a teljes uzsonnámat szétosztottam az osztálytársaim között, ha kérték, ha nem; a sütésben olyan ügyes voltam, hogy a karácsonyi „kidarálás” süteményt szinte mindet

én daráltam le, és én formáztam belőle angyalokat, fenyőfát, csillagokat...

A karácsonyt megelőző éjjeleken alig aludtam; hosszasan imádkoztam, hogy csak még ezt az egy vétkem bocsássa meg nekem az Isten... December 24-én egész nap a torkomban dobogott szívem. Este édesapám a Bibliából olvasott, majd együtt imádkoztunk. Ha elkészültem, kezdjek el énekelni, mondta. Vérszegény hangon fogtam bele a „Kis karácsony, nagy karácsony”-ba, édesanyám sietett a segítségemre. A „Mennyből az angyal” végén édesapám felállt, azt mondta, hogy szerinte már megjöttek az angyalok, és elindult a szépszoba felé. Én követtem, de a szívem már alig bírta. Kinéztem az udvarra: a fák, a bokrok mind „ünneplőben”, hófehér ruhában ragyogtak az esti holdfényben; a libbenős kertajtó hajlongott, mintha éppen akkor távozott volna valaki sietősen... – a szobában pedig ott tündöklött a karácsonyfa, sok pici gyertyával, ezüstpapírba csomagolt cukrokkal és „igazi angyalhajjal”!

„Hát megbocsátott!” – suttoztam magamban, és annyira meghatódtam, hogy a könnyeim között nem is vettem észre a fa aljában lapuló könyvet. Számomra akkor csak az volt a fontos, hogy Isten megbocsátott...

P. A. M.

„S azóta minden esztendőnek a vége felé az Úristen emlékeztetni akarja az embereket arra, hogy a gonoszság útja hova vezet, s ezért ősszel a napok rövidülni kezdenek, a sötétség minden este korábban szakad alá, és minden reggel később távozik, hideg támad, és befagynak a vizek, s a sötétség uralma lassan elkezd megfojtani a világot. Mi, emberek pedig megijedünk, s eszünkbe jut mindaz a sok rossz, amit elkövettünk az esztendő alatt, és amikor eljön a legrövidebb nap, és a Világosság angyala alászáll közénk jóságot keresni, egyszerre mind meggyújtjuk a karácsonyfák gyertyáit, hogy az Úristen, ha alátékint, fényt lásson a földön, s megbocsássa a bennünk lévő jó miatt a bennük lévő rosszat.”

(Wass Albert)

Kötelességből öröm!

„Arra kell tanítani a keresztyéneket, hogy – hacsak nem dúskálnak a fölöslegben – mindazt, ami az élet fönntartásához szükséges, tartsák kötelességüknek házuknépe javára fordítani és semmiképp se pazarolják búcsúkra.” (46. tétel; Luther Márton: 95 tétel)

Tudjuk, e gondolatokat reformátorunk 1517-ben az akkor oly „divatos”, az üdvösség megvásárolhatóságát hirdető – és őt mélységesen felháborító – búcsúcédulák árusítása kapcsán vetette papírra. Azonban a 46. tétel szavainak értelme és jelentése számomra ma még aktuálisabb, mint annak előtte lehetett, amikor is a búcsúcédulát azok, akik hittek benne, egy jövőbeni cél, az üdvösség (hamis!) ígéretéért vásárolták meg, anyagi áldozatot hozva érte.

„...mindazt, ami az élet fönntartásához szükséges...” – írja Luther.

Én úgy hiszem és érzem, hogy nekünk, evangélikusoknak a személyes szükségleteinken túl az egyházközségünk fönntartása, anyagi feltételeinek megteremtése is szükséges kell, hogy legyen, és ha Luther élne és megkérdezhetném őt, bizonyára megerősítene ebben.

De vajon mindannyian így hisszük ezt? És akik így hisszük, vajon elegenden vagyunk-e? És ha még ennek megfelelően cselekszünk is, abból mire futja: a pusztá létfenntartáson túl a gyarapodásra vajon jut-e belőle?

És vajon hányan vannak azok, akik valamilyen okból még nem éreznek így, és ezért nem is cselekedhetnek hozzánk hasonlóan? Talán ők többen vannak, mint mi? Miért nem ismerjük őket? Vagy ismerjük őket, csak nem tudjuk, vagy nem merjük megszólítani, magunk közé hívni őket? Elképzelhető, hogy naponta látjuk őket, találkozunk velük, csak nem tudjuk róluk: evangélikus testvéreink ők is?

„...tartsák kötelességüknek...” – vallja Luther.

Ez a szókapcsolat a legtöbb emberben berzenkedést vált ki; a kötelességnek már a pusztá gondolata is egyfajta belső ellenkezést szül. Én úgy hiszem és érzem, ez azért van, mert még nem tapasztalták meg az adakozás örömét, amelyet én és a velem erről hasonlóan gondolkodók érzünk, amikor látjuk egyházközségünk gyarapodását, gyülekezeti házuk szépülését, fiataljaink csillogó tekintetét. Nekünk ezért tud örömet jelenteni az egyházfönntartói járulék befizetése vagy más adományok megtétele.

Azt is tudom: e kötelességbe az is beletartozik, hogy „átadjuk” ezt az érzést olyanoknak is, akik hasonló örömteli érzésben még nem részesültek. E lap hasábjain valamilyen írás, hír, tájékoztatás azt a célt (is) szolgálja, hogy

evangélikus testvéreink értesüljenek a nekünk örömet okozó alkalmakról, eredményekről, tervekről.

„...és semmiképp se pazarolják búcsúkra...” – intette társait Luther...

...szerintem örökérvényűen, hiszen a búcsúcédulák helyét ma a bővli, a felesleges holmi váltotta fel, amelyek csábítóan hatnak, különösen így karácsony tájékán. És nehéz a csábításnak ellenállnia annak, akinek a nemes adakozás adta öröm ritka vendég az életében, és csak látszatörömmel kell megelégednie, beérnie. Én úgy hiszem és érzem, hogy e tekintetben is a személyes példamutatás a legfontosabb.

Ezért tisztelettel biztatom az *Alapkő* olvasóit: csatlakozzanak hozzám, hozzánk abban, hogy karácsony alkalmával egy bővli megvásárlása helyett az így megmaradt forintjainkkal a gyülekezeti perselyt készítsük olyan „csörrenésre”, hogy azt az illet még nem hallók is meghallják, és jövőre már velünk együtt énekeljék a karácsonyi énekeket.

Duchaj Sándor számvevőszéki elnök

Ilyen volt – ilyen lett!

Az idei évben régi vágya teljesülhetett gyülekezetünknek. Amikor templomunk felszentelésének ünnepére készülünk, halaszthatatlanná vált a gyülekezeti ház tetőszerkezetének felújítása, illetve a vizesblokk kialakítása.

Tavaly karácsony előtt – ahogy akkor arról az *Alapkőben* is hírt adtunk – e célra hirdettünk meg gyűjtést. Az így beérkezett adományok és felajánlások mellett a Gusztáv Adolf Segélyszolgálat, los alamos-i testvérgyülekezetünk, a Bethlehem Lutheran Church, valamint *Mangasi Sihombing*, Indonézia magyarországi – történetesen evangélikus vallású – nagykövete támogatásával indultunk neki a nagy feladatnak.

Sajnos a régi épületen súlyos nyomokat hagyott az idő, és a munkálatok közben újabb és újabb feladatok kerültek felszínre. A tetőszerkezet fa vázát sok helyen szinte újra kellett építeni, hiszen elöregedett és elkorhadt állapotában nem bírta volna el még a könnyű fedőanyagot sem.

Szabó Károly testvérünk azonban – aki felvállalta a munkálatok szervezését és irányítását – nem ismert lehetlent. Ötleteivel és megoldási javaslataival lehetővé tette, hogy a nyár végére elkészüljön a gyülekezeti ház tetőszerkezete, valamint a vizesblokk. Nem volt egyszerű a feladat, mert a támogatásokkal együtt is szűkös keret nem tett lehetővé nagyobb bontásokat és építéseket.

Végeredményben a tetőszerkezet megerősítése és a héjazat cseréje mellett a vizesblokkban három vécéfülke és egy kézmosó került kialakításra.

A munkálatok során a hátsó részhez új ajtó is készült, amely *Kovács László* asztalos testvérünk felajánlása a gyülekezet javára. A templomszentelési évfordulóra elkészült a gyülekezeti terem kifestései is, valamint a templom nagyobb belső hibáinak kijavítása, amely *Kenyeres Pál*, gyülekezetünkhöz tartozó mesterember felajánlása.

Sokan a presbiterek közül is részt vettek a takarításban és az utolsó simításokban az ünnep előtt. Jó volt látni, hogy a nagy feladatok megmozdították a gyülekezet tagjait, és mindenki az erejéhez és a lehetőségeihez képest kivette részét a feladatokból, a munkából. Külön is köszönjük *Kanczler Klára* és férje, *Ottinger Tibor*, *Trincsiné Márton Zsuzsanna* és családja, valamint *Fekete Andrásné Esztike néni* és férje segítségét.

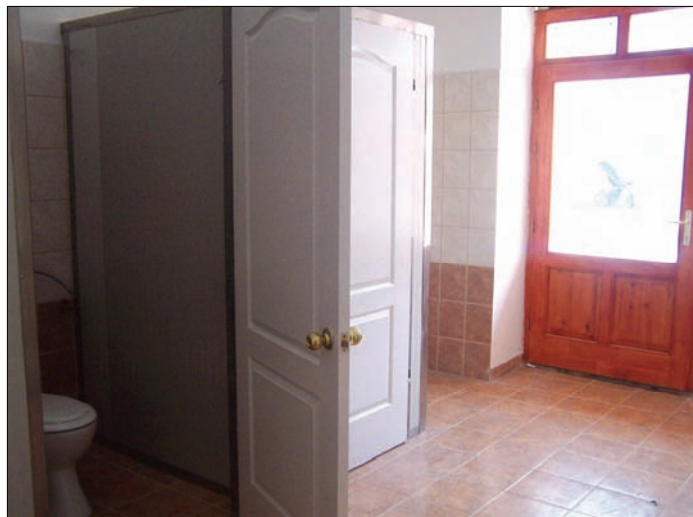
Összesen 1.521.207 forint értékű munkát, beruházást tudtunk elvégezni, amely értékkel maga a gyülekezet lett gazdagabb. Ez az összeg talán nem tűnik olyan jelentősnek, hiszen egy lakás vagy egy ház felújításakor is kell ekkora – ha nem nagyobb – összeggel számolni. Ami miatt mégis jelentős, az az, hogy ebben az időszakban gyülekezetünk bevétele 2.568.000 Ft volt...

A köszönet szava mellett – amely a legmesszebbmenőkig megillet mindenkit, aki részt vett a munkákban – intő jel is a számunkra mindez: épületeinkről gondoskodnunk kell, ha azt akarjuk, hogy megmaradjanak. Ez pedig mindannyiunk felelőssége. Elődeink hatalmas értéket hoztak létre és hagytak ránk azzal, hogy templomot, gyülekezeti termet, lelkészlakást építettek, vásároltak. Mi (be tudjuk tölteni,) meg tudjuk őrizni, amit ránk hagytak?

Üres épületeket nem érdemes fenntartani! Nem is lehet, hiszen ötven-hatvan ember sem tudja (nem hogy tízhusz...) előteremteni az ehhez szükséges pénzt. Az üres épület, amelyben nincs gyülekezet, amelyből hiányzik az ember, nem menti meg a lelkünket.

Legyen fontos mindannyiunk számára mindaz, amink van: templomunk, gyülekezeti termünk, temetőnk, és becsüljük meg e helyek Istenét azzal, hogy – lehetőségeinkhez mérten – elmegyünk, és részt veszünk azokon az alkalmakon, amelyek értünk vannak, amelyekeken minket keres, minket hív, minket szólít a mi Istenünk.

Selmeczi Lajos Péter

Számvetés

Az elmúlt évet számvetéssel zártuk. Végiggondoltuk, mi mindent szerettünk volna elérni, és mire jutottunk. Elismertük: bizony nem sokra. Akkor reménykedtünk, hogy 2009-ben majd más lesz. El kell ismernünk: bizony sok minden nem változott. Nem változtunk mi magunk, és nem nagyon változtak alkalmaink sem.

Tekintsük ezt sikertelenségnek vagy eredménytelenségnek? Nem hiszem! Minden együttlétünk és egész gyülekezeti életünk mennyei Atyánk kezében volt – és van most is! Az Ő jelenléte és kegyelme nélkül nem maradtunk volna meg mostanáig. Minden emberi igyekezet eredménytelen maradt volna, ha nincs velünk az, akire rábíztuk a 2009-es évet (is).

Bevallom, volt idő, amikor én is elbizonytalanodtam: mekkora ez a gyülekezet, hogy tizenöt-húsz fő jár az istentiszteletre? Meddig bírja még anyagilag fenntartani az a száz fő, aki rendszeresen adakozik?

De még mindig itt vagyunk, és a templomban még mindig hangzik Isten igéje! Még mindig vannak, akik elhozzák a gyermekeiket, hogy a keresztség által Isten a gyermekeivé fogadja őket. Még mindig vannak, akik ünnepélyesen megvallják hitüket a gyülekezet tagjai előtt. Még mindig vannak, akik fontosnak tartják, hogy házasságukat teremtő Urunk is megáldja. Még mindig vannak, akik ige és imádság mellett búcsúznak szeretetteiktől. Mire vágyunk még?!

A 2010-es év igéjében Jézus Krisztus – aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz – így biztat bennünket:

„Ne nyugtalanodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem.” (Jn 14,1)

Selmeczi Lajos Péter

A mögöttünk álló egyházi esztendőben egyházközségünkben az alábbi örömteli és szomorú események történtek:

„Aki hisz, és megkeresztelkedik, üdvözülni...” (Mk 16,16a)

Keresztségben részesültek: Csontos Júlia, Hatvani Bence, Jakab Nándor, Jánosovits Miklós, Juhász Emília, Linge Alex Farkas, Rab Dorina Anna.

„Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.” (Jel 2,10b)

Konfirmációi fogadalmat tettek: Csikós Károly, Kovács Brigitta, Szalisznyó Enikő.

„A hármas kötél nem szakad el egyhamar.” (Préd 4,12b)

Házasságukra Isten áldását kérték: Detre Éva és Ádám László, Simon Rózsa és Kevély Zsolt, Szabó Regina és Borbás Tamás.

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él.” (Jn 11,25)

Isten irgalmába ajánlottuk elhunyt testvéreinket: Bali István, Fazekas József, Jávorszky Csaba, Kerekes Lászlóné Szlama Anna, Krizsán Jánosné Kernács Terézia, Maiguth Józsefné Haraszi Zsuzsanna, Markovics Sándor, Sós Józsefné, Szűcs Lászlóné Rácz-Székely Katalin, Szvitek Károly, Varga Sarolta.

Rendszeres alkalmak

- ◆ **Bibliaóra:** szerda 18 óra
- ◆ **Éva-kör:** minden hónap 2. szerdáján 18 órakor
- ◆ **Konfirmációi előkészítői óra:** péntek 16 óra
- ◆ **Énekkar:** péntek 17 óra
- ◆ **Ifjúsági óra:** péntek 18 óra

Rendkívüli programok

- ◆ **2009. december 27-én, vasárnap délután 15 órától óévzáró szeretetvendégség lesz a gyülekezeti teremben.**
- ◆ **Az egyetemes imahét 2010. január 17. és 24. között lesz. (A napi beosztás később készül el.)**

A Monori Evangélikus Egyházközség bankszámlaszáma: 11742056-20051754.

* * *

**A Monori Evangélikus Kultúráért Alapítvány adószáma: 18691951-1-13,
bankszámlaszáma: 11742056-20053921.**

Viszlát vasárnap a gyülekezetben!

„Menjünk el az Úr házába!” (Zsolt 122,1, Károli)

Mi az oka annak, hogy nem jársz gyülekezetbe?

Mielőtt válaszolnál, olvasd el a következőt: Tíz ok, amiért soha nem mosakszom!

1. Gyerekkoromban kényszerítettek, hogy mosakodjam.
2. Azok az emberek, akik mosakodnak, mind képmutatók: azt hiszik, hogy tisztábbak, mint bárki más.
3. Olyan sok különféle szappan van – egyszerűen nem tudom eldönteni, melyik lenne a legjobb számomra.
4. Régebben mosakodtam, de ráuntam, és felhagytam vele.
5. Csak különleges alkalmakkor mosakszom, például karácsonykor és húsvétkor.
6. Egyetlen barátom sem mosakszik.
7. Majd elkezdek mosakodni, ha idősebb és piszkosabb lesznek.
8. Nincs időm a mosakodásra.
9. A fürdőszoba sohasem elég meleg télen, és sohasem elég hűvös nyáron.
10. A szappangyárosok csak a pénzedre utaznak!

Ismerősen hangzik?

A gyülekezetről szólva Pál ezt írja: „...ne legyen meghasonlás a testben, hanem kölcsönösen gondoskodjanak egymásról a tagok ... Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként annak tagjai.” (1Kor 12,25.27). Te tagja vagy Krisztus testének, a gyülekezetnek, ezért ott kell lenned! *Watchman Nee* azt mondja: „Egyedül nem tudom hatékonyan szolgálni az Urat, és Ő nem fog megkímélni semmilyen fájdalomtól, amin keresztül ezt megtaníthatja nekem. Ő véget fog vetni dolgoknak, megengedi, hogy ajtók bezáruljanak, és hagyja, hogy addig menjek fejjel a falnak, amíg rá nem jövök, hogy szükségem van a test segítségére éppúgy, mint az Úr segítségére.” Elhangzanak olyan igazságok Isten házában, amelyeket máshol nem fogsz hallani. Ott lelki családra találsz, amelyhez tartozhatsz, hitre, amely szerint élhatsz, és olyan célt, amely oda vonzza a tekintetedet, ahová összpontosítanod kell: Krisztusra!

Tehát viszlát vasárnap a gyülekezetben!

Bob Gass
(*Mai Ige, 2009*)

Istentiszteletek vízkeresztig

December 24., szenteste

Monor 16.00: istentisztelet a gyermekek szolgálataival

December 25., karácsony ünnepe

Monor 10.00: istentisztelet úrvacsorával
Monorierdő 15.00: istentisztelet úrvacsorával

December 26., karácsony 2. napja

Monor 10.00: istentisztelet úrvacsorával
Vasad 17.00: istentisztelet

December 27., karácsony utáni vasárnap

Monor 10.00: istentisztelet
Monorierdő 15.00: istentisztelet

December 31., óév estéje

Monor 16.00: istentisztelet

Január 1., újév napja

Monor 10.00: istentisztelet úrvacsorával
Monorierdő 15.00: istentisztelet úrvacsorával

Január 3., újév utáni vasárnap

Monor 10.00: istentisztelet úrvacsorával
Monorierdő 15.00: istentisztelet úrvacsorával

Január 6., vízkereszt ünnepe

Monor 18.00: istentisztelet

Az istentiszteletek évközi rendje

Monor, evangélikus templom: minden vasárnap és ünnepnap 10 órakor; a hónap 1. és 3. vasárnapján, illetve ünnepnapokon úrvacsorával; minden hónap 3. vasárnapján családi és ifjúsági istentisztelet

Monorierdő, katolikus kápolna: minden vasárnap és ünnepnap 15 órakor; a hónap 1. vasárnapján, illetve ünnepnap úrvacsorával
Csévharaszt, Petőfi Sándor u. 104.: minden hónap 1. vasárnapján 16 óra 30 perckor

Vasad, református templom: minden hónap 4. vasárnapján és egyházi ünnepeink 2. napján 17 órakor

Monori Evangélikus Egyházközség Lelkészi Hivatala

2200 MONOR, Bajza u. 2.

Telefon: (29) 410-108, (20) 824-4902

E-mail: monor@lutheran.hu

Hivatali idő:

szerda: 16⁰⁰-18⁰⁰ * péntek: 8⁰⁰-10⁰⁰

Alapkö - A Monori Evangélikus Egyházközség lapja

Szerkesztő: Vitális Judit (20/824-8821, judit.vitalis@lutheran.hu).

Munkatársak: Iványiné Pecze Marianna, Selmeczi Lajos Péter.

Fotók: Czöndör István, Trincsi Sándor, Vitális Nóra, Zsolczai Balázs.

Illusztrációk: Karácsony régi képeslapokon. (Terra Kiadó, Bp., 1986.)

Felelős kiadó: Selmeczi Lajos Péter lelkész.

Sokszorosítás: Másoló Futár Kft.